

Szekeres Mellissa

Újvidéki Egyetem

BA

Napjaink galambtartása - Egy kishegyesei galambász története

Bálint Sándor írja, hogy „a galambászat, galambászkodás, galambászság a szegedi férfivilágnak alighanem legnagyobb, a kártyánál és bornál, dohányzásnál és futballmérkőzésnél is tüzesebb szenvedélye, amely hatalmában tartja a társadalom minden rétegét: munkást és iparost, tanult embert és parasztot, szegényt és gazdagot” (BÁLINT, 1956). E tanulmányból kiindulva előadásomban egy mai galambász szenvedélyéhez fűzött viszonyának és a galambtartásban lezajlott változások leírására vállalkozom.

Kutatásomat egy bácskai településen, Kishegyesen végeztem. Fajferity Lajossal (született 1959. május 20-án) készítettem félig strukturált interjút, akinek már gyermekkorra óta a galambászat a szenvedélye. Hozzá hasonlóan édesapja is (id. Fajferity Lajos) gyermekkorában választotta a galambtartást. Mindezek alapján az érdekelt, hogy az édesapától átvett időtöltésben milyen változtatásokra került sor az elmúlt évtizedekben, hogy a galambtartáshoz fűződő szokásai hogyan változtak a környezeti hatások függvényében, s hogy milyen szerepek társulnak e szenvedélyhez.

Szinok Bianka

Eötvös Loránd Tudományegyetem

MA

A vasútnál dolgozó nők reprezentációja

Előadásomban mesterszakos szakdolgozatomban egy résztémáját fogom bemutatni. Kutatásom középpontjában azok a nők állnak, akik a 20. század második felében a Magyar Államvasutak szolgálatában álltak. Archivumi